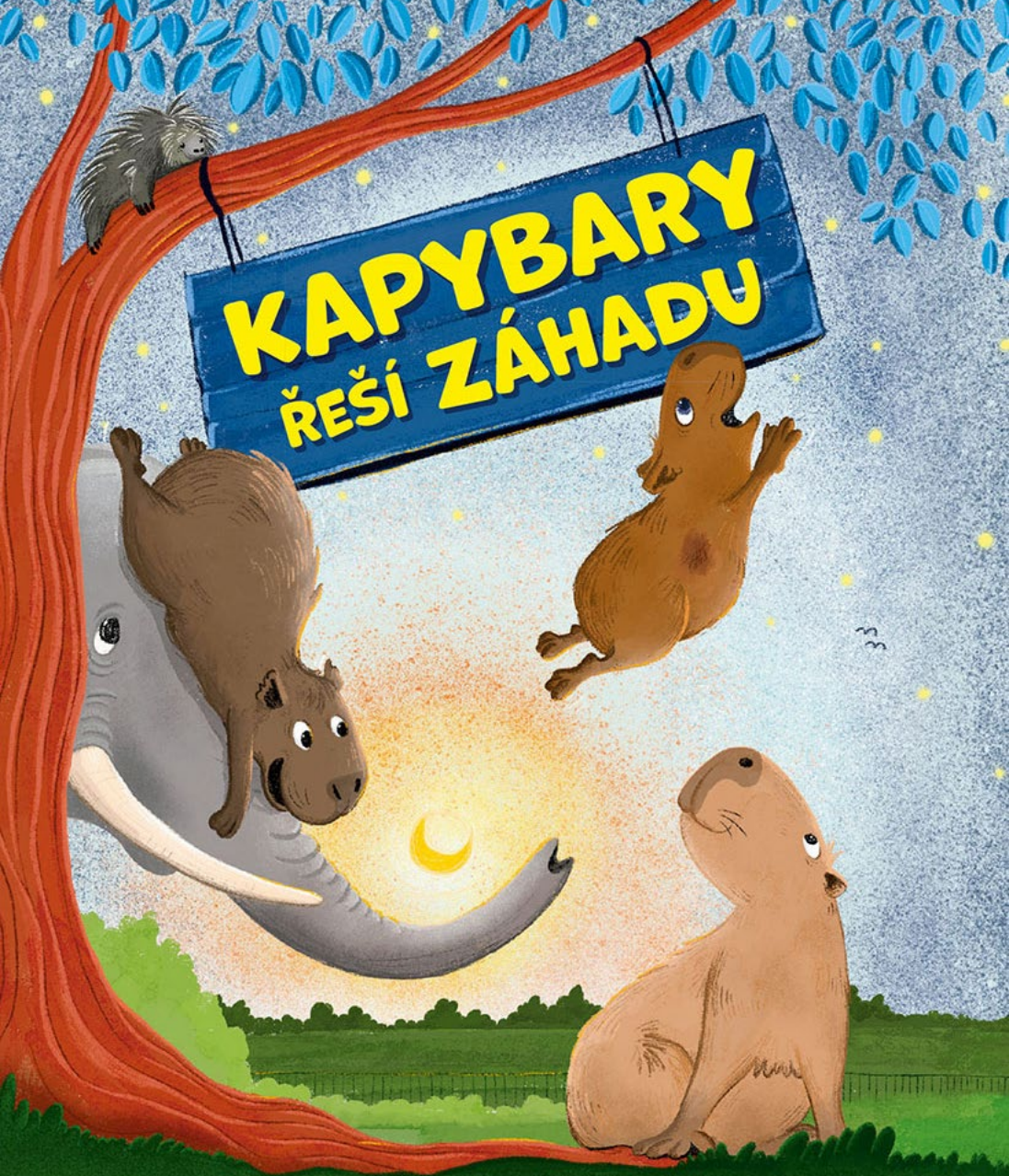

Albatros

MATTHÄUS BÄR
ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

Kapybary řeší záhadu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Matthäus Bär
Kapybary řeší záhadu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

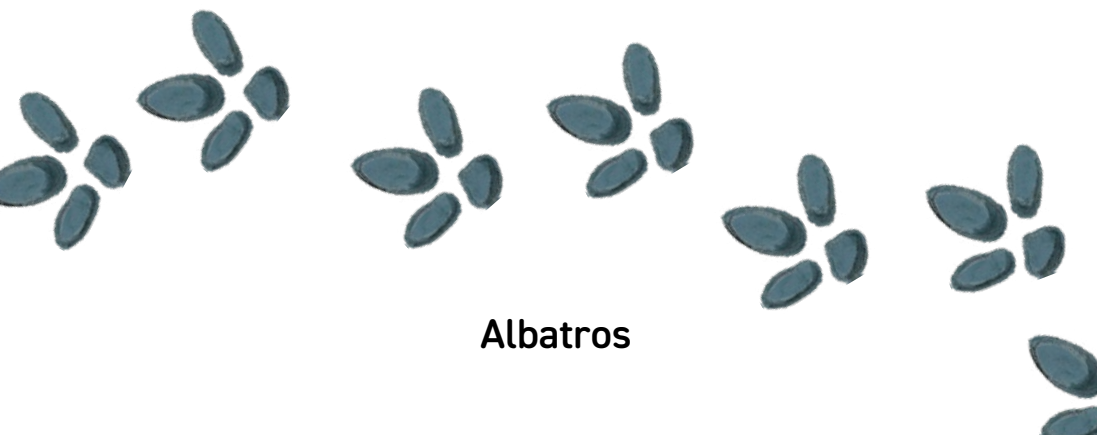
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KAPYBARY ŘEŠÍ ZÁHADU

MATTHÄUS BÄR

ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

Albatros

Pro všechny, kteří milují Velký svět

Kapitola první

KAPYPARÁDNÍ ŽIVOT

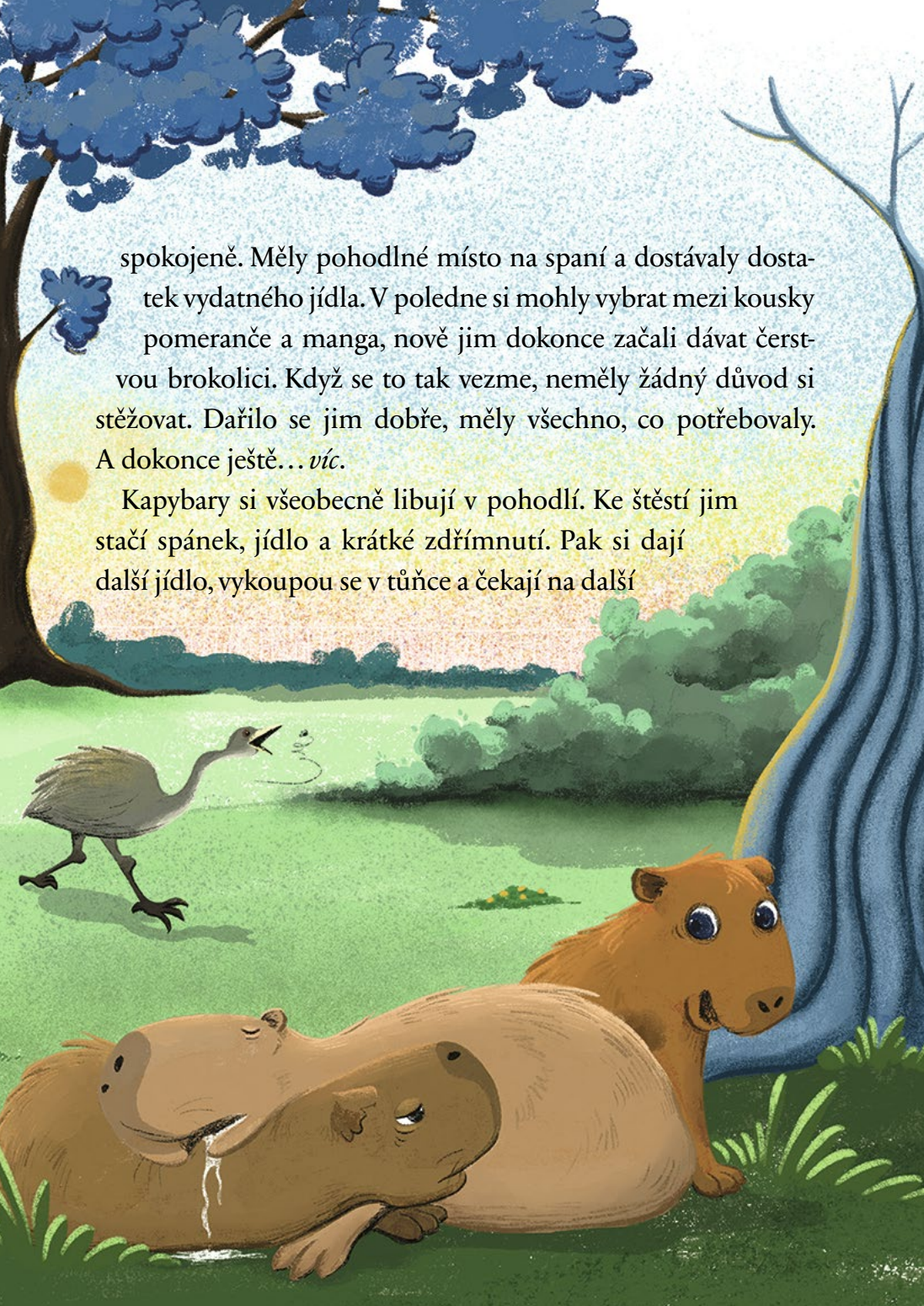
Všechno bylo v nejlepším pořádku. Kapybary si hověly na trávě, najedené a spokojené, a vyhřívaly si břicha na poledním slunci. Mrkev, kterou dostaly dopoledne, byla přesně správně křupavá, na svačinku jim zbyl ještě dostatek kousků melounu a voda v tůňce příjemně chladila. Vítr se tiše proháněl listím v koruně Velkého stromu. Vonělo to tu čerstvým jetelem, jarem a trusem, který tu po sobě nechával mravenečnick. Dvounožci za plotem si otírali pot z lesknoucích se čel a na opačném konci louky klapal zobákem emu, který se marně snažil chytit čmeláka.

Emmy se spokojeně rozvalovala mezi Raulem a Tristanem. „Dobré jídlo, sluníčko, tůňka na koupání a pochrupování s přáteli na louce. Takhle nějak musí vypadat kapyparádní život!“

Tristan souhlasně zabroukal. Z pootevřené tlamičky mu ukápla slina. Raul, ještě jaksepatří rozespálý, otevřel jedno oko.

„Jak zní to moudré rčení, Emmy? *Šťěstí kapybary najdeš ležet na louce.*“

Emmy potvrdila toto staré kapybaří moudro spokojeným zamručením a vyválela se v čerstvé trávě. Tři kapybary si žily

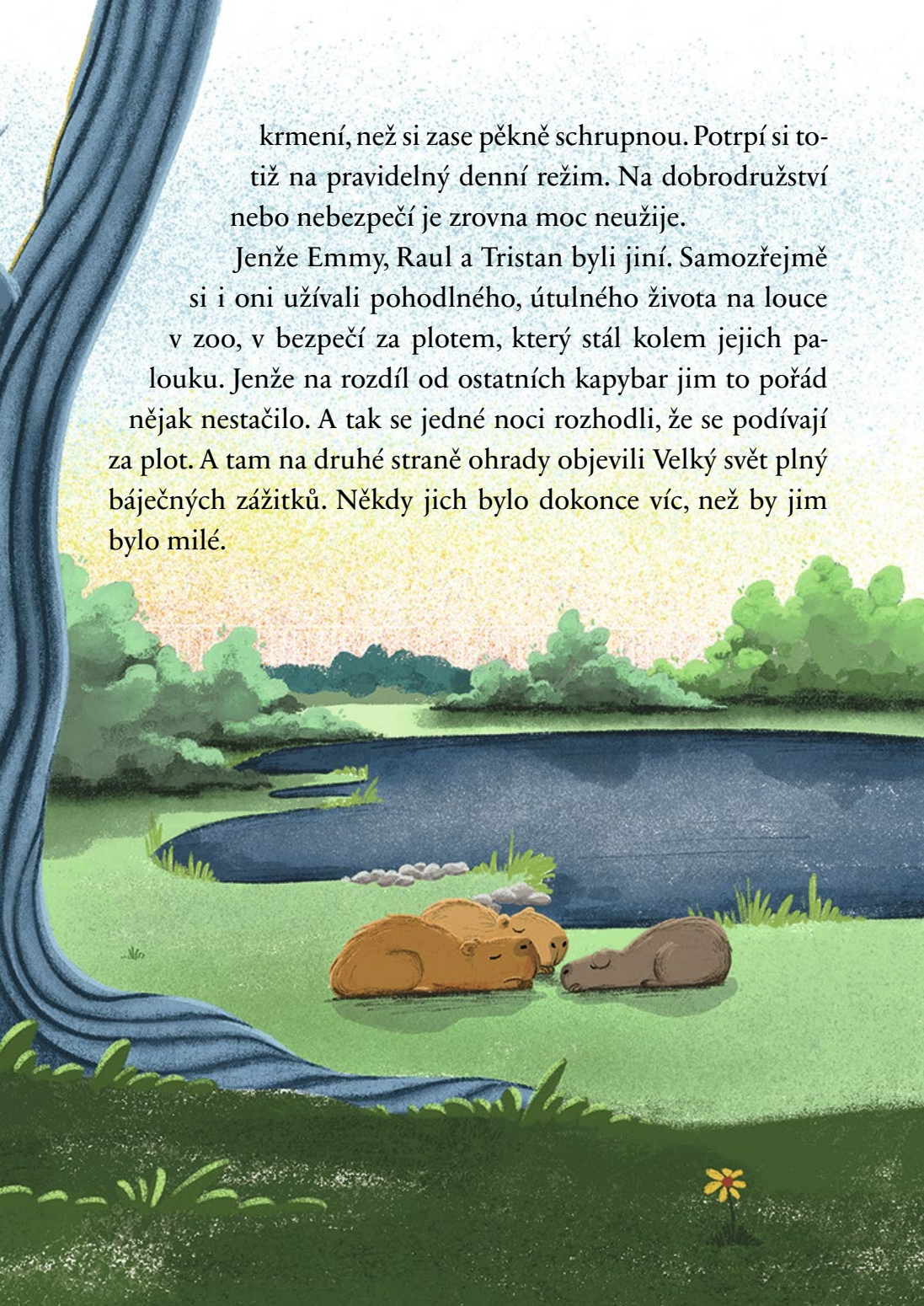
spokojeně. Měly pohodlné místo na spaní a dostávaly dostatek vydatného jídla. V poledne si mohly vybrat mezi kousky pomeranče a manga, nově jim dokonce začali dávat čerstvou brokolici. Když se to tak vezme, neměly žádný důvod si stěžovat. Dařilo se jim dobře, měly všechno, co potřebovaly. A dokonce ještě... *víc*.

Kapybary si všeobecně libují v pohodlí. Ke štěstí jim stačí spánek, jídlo a krátké zdřímnutí. Pak si dají další jídlo, vykoupu se v tůňce a čekají na další

krmení, než si zase pěkně schrupnou. Potrpí si totiž na pravidelný denní režim. Na dobrodružství nebo nebezpečí je zrovna moc neužije.

Jenže Emmy, Raul a Tristan byli jiní. Samozřejmě si i oni užívali pohodlného, útulného života na louce v zoo, v bezpečí za plotem, který stál kolem jejich palouku. Jenže na rozdíl od ostatních kapybar jim to pořád nějak nestačilo. A tak se jedné noci rozhodli, že se podívají za plot. A tam na druhé straně ohrady objevili Velký svět plný báječných zážitků. Někdy jich bylo dokonce víc, než by jim bylo milé.

Emmy se posadila. Ostatní kapybary odpočívaly ve stínu a zasněně přežvykovaly poslední zbytky jídla. Nejdřív se přesvědčila, že nikdo neposlouchá, a pak zašeptala: „Slyšeli jste to včera v noci?“

„Cože? Co jsme měli slyšet?“ zamžikal ospale Raul.

„Přece ten křik! Šlo to odtamtud,“ kývla čenichem k pavilonu opic. „Kolem půlnoci. Znělo to dost děsivě. Jako by šlo někomu o život.“

Když se na ni Raul nevěřicně podíval, dodala ještě: „Nezdálo se mi to, nemysli si! Musela jsem totiž zrovna, no... víte kam. Bylo to opravdu zvláštní... tedy myslím ten křik.“

Raul si zívá. „Ach jo, takže teď budeš chtít přijít té záhadě na kloub?“ Taky se posadil. „Nemyslíš, že bychom měli dneska v noci zůstat raději na louce? Za chvíli si toho ošetřovatelé všimnou a nakonec nás chytí! Potom už nikdy víc nebudeme poznávat Velký svět plný možností!“

Emmy s ním v hloubi duše musela souhlasit. Jestli si nedají pozor, nezůstanou jejich noční výpravy bez povšimnutí. Pak by ošetřovatelé určitě začali hodně důkladně kontrolovat výběhy a s kapybařimi výlety za dobrodružstvím by byl nadobro konec.

Jenže tu byl ten záhadný výkřik, který v ní probudil touhu pátrat. Něco se tady muselo stát. Znělo to tak... zoufale. Tak nekonečně smutně. Že by někdo potřeboval jejich pomoc?

Nakonec ji přemohla zvědavost. Trochu šťouchla do Tristana. „Hej, tak co myslíš? Vydáme se dneska na výzvědy?“

Tristanovi zaskočila slina, takže chvíli kuckal. „Ehm... já jsem... asi pro.“

„Pro co přesně?“ Emmy začala být netrpělivá. „Poslouchal jsi mě vůbec?“

Tristan se rozpačitě díval chvíli na Emmy, chvíli na Raula.

„No... jsem pro, abychom si to pořádně rozmysleli. Nejlepší bude, když počkáme do večere. S prázdným žaludkem se mi totiž špatně přemýšlí. A raději se na to nejdřív vyspíme, co říkáte? Hlavně nic neuspěchat,“ řekl Tristan.

Převalil se na druhý bok a dál pochruoval. Emmy si vzdychla, ale vlastně s ním souhlasila. Trpělivost a spánek ještě nikomu neublížily. A tak si zase lehla a kývla na Raula. Ten už ale taky spal.

„U sta hrrromů, je po nich!“

Kapybary sebou trhly a nadskočily. Stín Velkého stromu se mezitím prodloužil, ale zbytek stáda ještě pokojně dřímalo.

„Všichni jsou prrryč a je po nich!“ zaskřehotalo to zase nad jejich hlavami.

Raulovi chvíli trvalo, než si uvědomil, co se děje. Podíval se nad sebe. Nahoře na stromě seděly dvě tmavé siluety a skřehotavě krákoraly.

„Je po nich! Hrrrůza!“

„Psst, probudíte ostatní,“ snažil se je tišit Raul.
„A taky vám přejeme dobrý den, André a René.“

„Dobrrrý den?! Tomuhle vy řříkáte dobrrrý den?“ krákorál jeden havran.

A ten druhý zase: „Jen si spěte, nenechte se rrrušit, jako by se vůbec nic nestalo!“

Emmy, která v polospánku poslouchala, se protáhla.

„Hm? Co se jako mělo stát? Něco tady na naší louce?“

Rozhořčení havrani slétli ze stromu a snesli se na trávu vedle kapybar.

„Samožřejmě že ne na louce. Ale u plameňáků!“

Tristan zamumlal napůl ze spaní: „A copak se u plameňáků stalo tak hrozného?“

„Plameňáci jsou prrrryč! Všichni do jednoho! Mrrrtví, prrrrostě fuč!“

Všechny tři kapybary byly v tu ránu na nohou.

„Cože?“ nechápala Emmy. „To přece nemůže být pravda!“

Taky Raul tomu nemohl uvěřit. „To není možné! Plameňáků je ve výběhu nejmín dvacet. Ještě předevčírem v noci jsme kolem nich šli. Přece se nemohli všichni jen tak... vypařit.“

Že ani zvířata v zoo nežijí věčně, to věděl každý. I mezi

kapybarami se občas stalo, že se někdo starý

jednoho dne ráno už neprobudil. Na

louce se potom konalo to, čemu kapy-

bary říkaly *Velká smuteční hostina*, aby se utěšily. Sice na tom nebylo nic veselého, ale

tak nějak to patřilo k životu. Třem ka-

marádům to bylo jasné a taky

havrani věděli, že nebudou

létat mezi ohradami věčně.

Že by ale naráz zmize-

lo hejno dvaceti

ptáků? Jen tak přes noc a úplně celé? To bylo nemyslitelné. A vlastně i docela děsivé.

Emmy, Tristan a Raul už neměli na spaní ani pomyšlení. Sice s nimi nikdy osobně nemluvili, věděli však zcela přesně, kde plameňáci bydlí. Přesněji řečeno – bydleli. Výběh plameňáků byl veliký a prostorný, obehnaný vysokým plotem. A měli tam moc pěkné jezírko. Kapybary dokonce napadlo, že by si tam šly při některém z budoucích výletů zaplavat. Voda v jezírku je velmi lákala. A plameňáci si teď ráčí prostě zmizet? Co se jenom mohlo stát?

Zpráva o zmizení růžových opeřenců se šířila po zoo rychlostí blesku. Páv to řekl pštrosovi emu, ten to vyslepičil mraveněčnickovi, mraveněčník zase tapírovi. Za chvíli už to věděli všichni.

Čím déle však ta smutná novina kolovala mezi zvířaty, tím víc jako by bobtnala. Každé zvíře, které tu zprávu o záhadném zmizení předalo dál, si k ní něco přidalo, nějaký hrůzostrašný detail. Než přišel večer, byl tapír přesvědčený, že vlastně taky zaslechl před úsvitem hrozný smích. Páv si najednou vzpomněl, že zahlédl jakýsi huňatý stín. Dokonce i mladé kapybarky, které se na louce právě probudily ze spaní, mohly vyprávět o ostrých tesácích, blýskajících se očích a křiklavě rudé srsti.

Tři kapybary strávily celé odpoledne tím, že poslouchaly zvěsti, báchorky a co se kde šustlo. Nikdo ale doopravdy nevěděl, co se přesně stalo. Emmy, Tristan a Raul z toho byli tak utahaní, že se šli ponořit do tůňky.

„Panečku, to byl ale rozruch! Prý rudá srst. Ostré tesáky. Odkud to všechno vědí? Nikdo u toho přece nebyl?“

„Moje řeč. A nejsou přece žádní PŘEŽIVŠÍ!“ třes-
til na ně Tristan vyděšené oči.

Raul, který za ním právě žbluňknul do vody, se ponořil, podplaval ho a vynořil se na hladině přímo před Tristanovou hlavou.

„Baf!“

„Áááá!“ Tristan se tak polekal, až zajel pod vodu. „Přeskočilo ti?“ vynadal mu, když se zase vynořil. „Myslel jsem, že jsi ten... zločinec!“

Raul se ušklíbl. „Jaký zločinec?“

„Ten, co má na svědomí plameňáky!“

„A ty myslíš, že do zoo vážně přišel někdo zvenčí, nepozorovaně se přikradl k plameňákům a pak je všechny...?“ zeptala se Emmy. „Kdo by, u všech kapybar, něco takového mohl prosím tě provést?“

Tristan nervózně zastříhal ušima. „Co já vím, kdo to mohl být? Nějaké ooobrovitánské dravé zvíře? Možná pelikán? Ti mají velikánské zobáky! Nebo že by utekl jaguár? A teď má určitě políčeno na nás! Ó já, běda! Neměli bychom se raději někam schovat? Pro jistotu!“

Tristan se pokoušel vyskočit z rybníka, aby si mohl najít nějaký úkryt, ale Raul ho zadržel.

„Ne, pelikáni přece jedí ryby. Jiné maso jim nechutná – a už vůbec ne ptačí! A kdyby utekl jaguár, už bychom se to dávno dověděli. Ten to určitě nebyl. Kromě toho...“ Šplíchl Tristanovi na čenich trochu vody. „Ještě ani nevíme, jestli jsou plameňáci doopravdy, no... však víte, jestli je po nich. Nenapadlo tě třeba, že si zašli k veterinářce? Možná mají horečku! Nebo blechy?“

Tristan polkl, ale zůstal stát v mělké vodě. Emmy připlavala k němu a chvíli přemýšlela.

„Že by onemocněli? Všech dvacet najednou? To si vážně nedovedu představit. Ale máš pravdu, Raule, prázdný výběh hned neznamená, že jsou všichni...“

Emmy se zhluboka nadechla. Dvacet opeřenců se přece nemohlo jen tak vypařit. Něco tady nesedělo. Naklonila hlavu na stranu a prohlížela si Raula. Krátce si hleděli do očí, než se společně otočili k Tristanovi. Ten byl okamžitě ve střehu.

„Jen to ne! Tenhle pohled znám! Se mnou nepočítejte! Rovnou na to zapomeňte, je to příliš nebezpečné. Mě ještě vlastní život neomrzelo.“

„O čem to mluvíš, milý Tristane? Jakýpak pohled?“ zeptala se Emmy a hlas měla přitom jako nevinátka.

„Však vy víte moc dobře, co tím myslím! Vy té záhadě chcete přijít na kloub. Chcete se vydat na průzkum a vypátrat, kam zmizeli ti růžoví opeřenci. Abychom se přesvědčili, kdo to má na svědomí a jestli to opravdu byl zločinec, nebo něco horšího. Jste padlí na hlavu! Dočista jste zešíleli. A znova opakuji: klidně si jděte, ale BEZE MĚ!“

Raul a Emmy se zakřenili a zlehýnka se k Tristanovi každý z jedné strany přitiskli.

„Na něco takového jsme vůbec nepomysleli, Tristane. Ale když už jsi o tom začal – tak se mi ten návrh velice zamlouvá,“ řekl Raul.

A Emmy doplnila: „Bezvadný nápad, Tristane! Měli bychom vyrazit na výzvědy. Do výběhu plameňáků. Jenom se podívat, jestli se tam venku nepotuluje nějaký nebezpečný lupič. Jestli ano, musíme vědět, s kým máme tu čest. Jen pro jistotu, jak jsi to ostatně krásně vyjádřil ty sám.“

Tristan nešťastně zakňučel a snažil se vyprostit z jejich sevření, ale Emmy se k němu přitiskla ještě blíž.

„Mimochodem,“ zašvitořila, „víš dobře, jak tyhle drby a fámy nesnáším. Právě proto bychom měli zjistit, co se *skutečně* s plameňáky stalo.“

Raul se zakřenil od ucha k uchu. „Takže dneska v noci?“

„Dneska v noci,“ potvrdila Emmy.

Slunce už kleslo nad korunu Velkého stromu a odněkud se ozvalo vlčí zavýtlí. Tristan svěsil ramena a zamumlal: „Čím jsem si to zasloužil? Proč mě nemůžete pro jednou nechat spokojeně ležet na louce?“

Kapitola druhá

ČERVOŽROUTI

Výběh, který ještě nedávno obývali plamenáci, se nyní před nimi rozprostíral úplně prázdný a opuštěný. Emmy, Tristan a Raul prostrčili čumáčky vysokými železnými mřížemi a číчали. Vonělo to tu vlhkou hlínou, ostře a zároveň zatuchle a taky trochu jako ptačí trus. Na tmavé hladině jezírka plulo jediné růžové pírkó.

„Tak je to přece pravda,“ zašeptala Emmy. „Jsou fuč, všichni do jednoho.“

„Všichni uletěli,“ prohlásil Tristan a ohlédl se. „Tím se to řeší. V tom případě se můžeme v klidu vrátit, ne?“

Raul se však se zájmem procházel podél mříží.

„Měli bychom ještě omrknout ten výběh. Jenom... napadá někoho z vás, jak bychom se tam mohli dostat?“

Emmy zamračila čelo. Už dávno našli způsob, jak pláchnout z vlastního výběhu. Nikdy se ale nepokoušeli dostat do obydlí někoho, kdo není doma. Zdejší mříž byla příliš vysoká a železo hladké jako tulení kůže. Tohle nedokážou, ani kdyby se postavili jeden na druhého. Bezradně se dívali na plot.

Vtom Tristan nakrčil nos. „Jak se dostaneme dovnitř? No přece stejně, jako se u nás dostáváme ven. Prostě dveřmi.“

Otráveně ukázal na malý domek, jehož tmavý obrys se rýsoval za jezírkem. Na kraji louky u plameňáků byl podobně malý domek, jaký měli v kapybařím výběhu. Tam si ošetřovatelé ukládali nářadí, holínky, trakaře a den co den tam připravovali jídlo.

Tenhle malý domek měl dvoje dveře: jedny se otevíraly směrem na louku, do výběhu. Těmi druhými se kapybary každou noc vyplížily do Velkého světa. Ze začátku nemohly vůbec uvěřit, že jsou dveře pořád otevřené a že ošetřovatele nikdy ne napadne je zamknout. Po nějaké době si však kapybary zvykly, že mají vstup do Velkého světa volný, a vlastně si už život bez odemčených dveří ani neuměly představit.

Podle Emmy a Raula bylo naprosto vyloučeno, aby plameňáci měli tak snadnou cestu ven z výběhu.

„Tristane,“ spustil Raul, „nemůžeš počítat s tím, že všichni ošetřovatelé zapomínají všude zamknout. My jsme měli jen ohromné štěstí a...“

Ale Tristan už si to namířil pryč. Něco si drmolil pod vousy a odhodlaně kráčel k domku.

„Co si tady jeden nezařídí sám, to nemá. Každý by si nejdřív hrál na velkého objevitele, ale jakmile se objeví nějaká překážka, musím to být zase já, kdo vymyslí řešení. Pokaždé je to stejné...“

Raul se udiveně obrátil k Emmy. Ta pokrčila rameny.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kapybary řeší záhadu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.